

Sygnatura akt IX GC 169/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 27 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Jarosław Marczewski**

Protokolant: st. sekr. sąd. Paulina Kurowiak

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2016 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) 2014-1 (...) z siedzibą w D.

przeciwko **M. G.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 42.449,97zł (czterdzieści dwa tysiące czterysta czterdzieści dziewięć złotych 97/100):

a. z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 34.739,31zł od dnia 9 października 2015r. do dnia zapłaty,

b. z odsetkami ustawowymi od kwoty 7.710,76zł od dnia 9 października 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

3. koszty procesu rozdziela stosunkowo między strony obciążając nimi w 93% pozwanego i w 7% powoda i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.361zł.

SSO Jarosław Marczewski

UZASADNIENIE

Powód – **S.C. (...) -1 (...) w L. (...) (Republika Irlandii)** wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie (e-Sąd) pozew, w którym domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych:

1) M. G.,

2) K. G.,

- następujących kwot:

1. 72.539,31 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 9.10.2015r. do dnia zapłaty,

2. 3974,39 zł – tytułem odsetek umownych z odsetkami ustawowymi od 9.10.2015r. do dnia zapłaty,

3. 3736,27 zł – tytułem odsetek karnych od 9.10.2015r. do dnia zapłaty,

4. 5700,87 zł – tytułem kosztów monitów i upomnień,

oraz zasądzenia od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strona pozwana zawarła 23 sierpnia 2010r. z (...) s.a. umowę kredytu złotowego nr (...) /ks, na zakup pojazdu mechanicznego do działalności gospodarczej.

Strona pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania – nie spłaciła należności głównej. Roszczenie stało się wymagalne 3.04.2015 r.

W dniu 27 czerwca 2014 Bank zbył powodowi wierzytelność przysługującą mu od strony pozwanej z tytułu kredytu nr (...) /ks. Strona powodowa zawiadomiła pozwanych o cesji, lecz pozwani nie spłacili swojego zobowiązania.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał dnia 6 listopada 2015 r. nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (sygn. VI Nc-e 1956524/15).

Pozwani w ustawowym terminie wnieśli sprzeciw od ww. nakazu, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko podnieśli, że powód nie wykazał istnienia swojej wierzytelności. Auto zakupione za środki uzyskane z kredytu zostało skradzione. Pojazd był ubezpieczony. Zakończyła się likwidacja szkody, w związku z czym bankowi zostanie wypłacone odszkodowanie. Długotrwałe postępowanie likwidacyjne spowodowane było opieszałością kredytodawcy. Pozwani podnieśli też, że niezasadnie zostali obciążeni kosztami windykacyjnymi.

Postanowieniem z 10.12.2015 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Pismem z 22 kwietnia 2016 r. powód zmodyfikował żądanie pozwu, cofając pozew w stosunku do K. G.; oraz ograniczając powództwo o kwotę 37.800 zł.

Postanowieniem z 4 maja 2016 tut. Sąd umorzył postępowanie w stosunku do K. G..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. G. jako kredytobiorca zawarł 23.08.2010 r. z (...) Bank S.A. we W. – jako kredytodawcą, umowę kredytu złotowego nr (...) /ks dla nie-konsumenta w wysokości 134467,19 zł na nabycie pojazdu samochodowego F. (...)mjh1, nr VIN: (...). Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu wraz z odsetkami w 60 miesięcznych równych ratach. Oprocentowanie kredytu było zmienne, jednakże nie wyższe niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP obowiązującej w dniu, za który naliczane jest oprocentowanie. W dniu zawarcia umowy kredytu oprocentowanie kredytu wynosiło 11,49% w stosunku rocznym.

W celu zabezpieczenia wierzytelności banku, strony ustanowiły m.in. przewłaszczenie na zabezpieczenie pojazdu, cesję praw z umów ubezpieczenia AC pojazdu. Kwota świadczenia wypłacona przez towarzystwo ubezpieczeniowe z tytułu wskazania banku jako uposażonego z tytułu ubezpieczenia na życie kredytobiorcy lub z innych ubezpieczeń, w których bank jest uprawniony do otrzymania świadczenia, miała zostać zaliczona na poczet całkowitej spłaty kredytu, a w przypadku, gdy dokonana przez Towarzystwo (...) wpłata będzie niewystarczająca na uregulowanie należności z kredytu. W takiej sytuacji bank w terminie wymagalności najbliższej raty dokonać miał, bez odrębnej dyspozycji kredytobiorcy, częściowej spłaty kredytu i w przypadku wpływu odszkodowania z ubezpieczenia AC – skrócić okres kredytowania przy zachowaniu zbliżonej wysokości rat w stosunku do ostatniego obowiązującego harmonogramu.

Zgodnie z postanowieniami zawartej umowy kredyt przeterminowany oprocentowany był wg stawki aktualnych odsetek maksymalnych.

W razie stwierdzenia przez bank, że zagrożona jest terminowa spłata kredytu z powodu złego stanu majątkowego kredytobiorcy bank mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia oraz zażądać od kredytobiorcy po upływie okresu wypowiedzenia niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z kredytu według oprocentowania zadłużenia przeterminowanego. Koszty związane z niewykonywaniem zobowiązań wynikających z umowy przez kredytobiorcę, w tym także koszty monitoringu i windykacji, obciążać miały kredytobiorcę, zgodnie z Tabelą opłat i prowizji. Do spraw nieuregulowanych umową znajdowały zastosowanie przepisy regulaminu udzielania przez (...) Bank S.A. kredytów i pożyczek samochodowych oraz tabeli opłat i prowizji stanowiących integralną część umowy.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r.pr. kserokopia umowy kredytu złotowego nr (...) / ks dla nie-konsumenta (k. 38-39).

Zgodnie z §7 pkt 4 regulaminu udzielania przez (...) Bank S.A. kredytów i pożyczek samochodowych w przypadku zaistnienia szkody na pojeździe samochodowym właściciel/współwłaściciel pojazdu samochodowego lub osoba działająca na jego rzecz zobowiązany jest do zgłoszenia jej w zakładzie ubezpieczeń, zgodnie z obowiązującymi w zakładzie ubezpieczeń ogólnymi warunkami ubezpieczeń oraz do podjęcia czynności zmierzających do jej usunięcia, pod rygorem odpowiedzialności odszkodowawczej.

Dowód - regulamin udzielania przez (...) Bank S.A. kredytów i pożyczek samochodowych (k. 156 i n.).

Pozwany przeniósł na (...) Bank S.A. udział w prawie własności pojazdu opisanego w §1 umowy, w części 49/100, na zabezpieczenie roszczeń kredytowych wraz z odsetkami i innymi kosztami z zastrzeżeniem zwrotu na pozwanego. W celu zabezpieczenia wierzytelności (...) Bank S.A. z tytułu umowy kredytu pozwany przelał na bank swoje wierzytelności wobec (...) S.A. V. (...) z tytułu umowy ubezpieczenia AC z zastrzeżeniem warunku rozwiązującego, że jeżeli kredyt wraz z odsetkami, prowizją i innymi należnymi kwotami, zostanie spłacony zgodnie z umową kredytu, bądź kredytobiorca i bank nie zawrą umowy kredytu, przelew traci moc i uprawnionym z ubezpieczenia stanie się z powrotem pozwany.

Dowód – kserokopia umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz cesji praw z polisy AC z 23.08.2010 (k. 145)

Pozwany zobowiązał się spłacać kredyt w comiesięcznych ratach.

Do dnia wytoczenia powództwa całość należności kredytowej nie została spłacona.

W związku z rażącym naruszeniem przez pozwanego warunków umowy – brakiem spłaty rat kredytu, strona powodowa wypowiedziała umowę. Po upływie okresu wypowiedzenia, tj. 3 kwietnia 2015r., całe zobowiązanie zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności.

Pomimo upływu wyznaczonego w ten sposób terminu spłaty zobowiązania, pozwany nie zwrócił całości zobowiązania.

W okresie od 6.10.2010r. do 14.01.2015r. pozwany wpłacił na rzecz (...) Bank S.A. we W. kwotę 108.333,03 zł, przy spłacie kapitału w kwocie 61.474,68 zł, a odsetek w kwocie 44.366,48 zł. W dniu 3 kwietnia 2015 pozwany wpłacił kwotę 473,80 zł zaliczoną w kwocie 453,80 zł na spłatę kapitału, a w pozostałej części na koszty.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r.pr. kserokopia: wypowiedzenia z 2 grudnia 2014 umowy kredytu złotowego nr (...) / ks dla nie-konsumenta (k. 127), archiwum spłat dla umowy nr (...) (k. 41-43).

W dniu 27 czerwca 2014 r. (...) Bank S.A. we W. zawarł z S.C. (...) -1 (...) w L. (...) (Republika Irlandii) umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której przeniesiona została na powoda wierzytelność wynikająca z umowy kredytowej pozwanego z 23 sierpnia 2010 r, a S.C. (...) -1 (...) w L. (...) (Republika Irlandii) wstąpił w prawa i obowiązki banku kredytującego.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r.pr. kserokopie: oświadczenia banku z 8.10.2015 o cesji (k. 40), kserokopia tłumaczenia przysięgłego dokumentów notarialnych i rejestrowych powoda (k. 46-48)

Pojazd, który pozwany zakupił ze środków uzyskanych z kredytu, został skradziony w dniu 18 marca 2015 r. Pozwany w dniu 30 czerwca 2015 zwrócił się do (...) Bank S.A. o wydanie upoważnienia do wyrejestrowania pojazdu. Zostało ono wydane w dniu 6 lipca 2015 r. Następnie 3 września 2015 r. pozwany złożył reklamację do (...) Bank S.A. z wnioskiem o poprawne wskazanie danych auta, gdyż dane wygenerowane systemowo obarczone były błędami. W dniu 11 września 2015 został wydany pozwanemu poprawiony dokument.

Bezsporne, a nadto dowód – kserokopie pism pozwanego (k. 153-154)

Z tytułu kradzieży pojazdu (...) Bank S.A. we W. otrzymał 2 listopada 2015r. od ubezpieczyciela (...) S.A. V. (...) odszkodowanie w kwocie 37.800 zł.

Bezsporne, a nadto dowód – pismo ubezpieczyciela z 12.05.2016 – odpowiedź na zarządzenie sędziego (k. 144), pismo ubezpieczyciela z 2.11.2015 do pozwanego (k. 98).

Beneficjentem z umowy ubezpieczenia był bank, lecz przeniósł on na pozwanego wierzytelność stwierdzając, że pozwany powinien wystąpić przeciwko ubezpieczycielowi a uzyskaną kwotę odprowadzić do banku. Pozwany umowę przelewu wierzytelności podpisał i odesłał bankowi.

Pozwany odwołał się od przyznanego odszkodowania do ubezpieczyciela za pośrednictwem Rzecznika Finansowego, lecz do dnia zamknięcia rozprawy nie zostało ono uwzględnione.

Bezsporne, a nadto dowód – kserokopia pisma Rzecznika Finansowego z 25.04.2016 nr RF/ (...)/ (...)/G/237/WM/16 (k. 148).

U pozwanego w trakcie windykacji należności z kredytu ze strony banku kredytującego pojawiła się jedynie jedna osoba, która przedstawiła się jako windykator przy drugiej wizycie - był to pan K.. Osoba ta nie podjęła żadnej czynności windykacyjnej.

Bezsporne.

Zgodnie z tabelą opłat i prowizji dla kredytów na zakup pojazdów samochodowych i pożyczek (...) Bank S.A. opłaty z tytułu zadłużenia przeterminowanego obejmowały m.in. zlecenie windykacji firmie windykacyjnej, inne aniżeli określone w sekcji II pkt 7 w wysokości kosztów poniesionych rzeczywiście przez bank i bezpośrednio w związku ze zleceniem windykacji firmie windykacyjnej, nie więcej niż 15% kwoty wymaganej z tytułu umowy kredytu zleconej do windykacji firmie windykacyjnej. W przypadku wystąpienia zadłużenia przeterminowanego bank mógł podejmować czynności windykacyjne wskazane w tabeli opłat i prowizji, obciążając kredytobiorcę opłatami za czynności windykacyjne przeprowadzone z częstotliwością: udokumentowana windykacyjna wizyta terenowa – nie częściej niż raz miesiącu.

Dowód – załącznik nr 1 do uchwały nr 393/ (...) Bank S.A. z 19.11.2013 (k. 45).

Strona powodowa zawiadomiła pozwanego o cesji, lecz pozwany nie spłacił swojego zobowiązania.

Do czasu zamknięcia rozprawy nie uregulował chociażby w części należności dochodzonej pozvem.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r.pr. kserokopie: oświadczenia cesjonariusza (k. 126), zawiadomienia o przelewie (k. 128).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione powyżej dowody.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd miał na uwadze, że każda ze stron obowiązana jest do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i art. 210 § 2 k.p.c.), przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej - nie czyni zadość temu obowiązkowi (por. uchwała pełnego składu SN z 15.07.1974 r., sygn. akt KW Pr. 2/74, publ. w OSNC 1974/12/203).

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich wiarygodność, a tym samym i moc dowodowa, nie została przez żadną ze stron zakwestionowana, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu. Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia w nich zawarte (art. 245 k.p.c.), a dokumenty urzędowe (w tym przede wszystkim dokumenty znajdujące się w aktach egzekucyjnych) stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 353(1) k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

W oparciu o wyrażoną powołanym przepisem zasadę swobody umów oraz w oparciu o przepis art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 1376 ze zm.), (...) Bank S.A. we W. zawarł z pozwanym M. G. - w dniu 23.08.2010 roku umowę kredytu złotowego nr (...) /ks dla nie-konsumenta w wysokości 134467,19 zł. Kwota ta przeznaczona była na nabycie przez kredytobiorcę pojazdu samochodowego F. (...)mjmj1.

Bezsporne w sprawie było, że na podstawie powyższych dokumentów pozwanemu udzielono kredytu, którego termin spłaty określony został w umowie. Bezspornym również było wypowiedzenie umowy kredytowej przez ww. bank, z uwagi na brak terminowej spłaty rat oraz częściowa spłata kredytu przez pozwanego w kwota i datach wskazanych w archiwum spłat z 7.01.2016 (k. 41).

Legitymacja czynna powoda wynikała z dokonanej przez kredytujący bank cesji praw z umowy kredytowej. Wszak równie bezsporne pozostawało, że w dniu 27.06.2014 r. (...) Bank S.A. we W. zbył wierzytelność przysługującą mu od strony pozwanej, z tytułu kredytu złotowego nr (...) /ks, na rzecz strony powodowej.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiało by się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Należy podkreślić, że powód co prawda nie złożył do akt samej umowy przelewu wierzytelności (choćby w kserokopii), niemniej pozwany tej okoliczności nie kwestionował. O przejściu uprawnień świadczą zaś zgodne oświadczenia stron umowy sprzedaży wierzytelności z 27 czerwca 2014 r., poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym (w myśl art. 6 ust. 3 Ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych) (k. 40 i 126) oraz zawiadomienie o przelewie wierzytelności wystosowane przez kredytujący bank do pozwanego (k. 128). Pozwany nie kwestionował faktu otrzymania tego ostatniego dokumentu.

W myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Pozwany swoją taktykę procesową opierał zasadniczo na trzech zarzutach. Kwestionował wysokość kosztów windykacyjnych, który powód domagał się w pozwie złożonym w e-Sądzie, wysokość oraz termin naliczania odsetek, wysokość odszkodowania za skradziony pojazd uzyskaną od ubezpieczyciela i zaliczoną na poczet spłaty długu w banku. Pozostałe twierdzenia z pozwu nie były kwestionowane, toteż Sąd uznał je – w oparciu o przepis art. 230 k.p.c. i na podstawie całości okoliczności sprawy, w tym zgromadzonych w aktach dokumentów – za przyznane.

Odnosząc się do kosztów windykacji stwierdzić trzeba, że powód w żaden sposób nie wykazał w trakcie procesu, że podejmował czynności windykacyjne, które spowodowały powstanie kosztów w wysokości dochodzonej od

pozwanego. Z rozpytania przeprowadzonego w trybie przepisu art. 212 § 1 k.p.c., celem uzyskania dokładnego stanowiska strony pozwanej, niereprezentowanej przez zawodowego pełnomocnika wynika, że pozwany kwestionował fakt wykonania wobec niego jakichkolwiek czynności windykacyjnych, a tym bardziej dochodzoną pierwotnie pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym kwotę 5700,87 zł. Przy czym pozwany przyznał, że miała miejsce jedynie pojedyncza wizyta windykatorka ze strony kredytującego banku, który jednak nie wykonywał żadnych czynności. Zauważyć trzeba, że powód nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu – poza tabelarycznym wyliczeniem rzekomych kosztów windykacji (por. k. 44), mimo że to na powódzie spoczywał obowiązek wykazania rzeczywistego przeprowadzenia czynności windykacyjnych. Wszak zgodnie z tabelą opłat i prowizji dla kredytów na zakup pojazdów samochodowych i pożyczek (...) Bank S.A. opłaty (...) obejmowały m.in. zlecenie windykacji firmie windykacyjnej (...) w wysokości kosztów poniesionych **rzeczywiście** przez bank i **bezpośrednio** w związku ze zleceniem windykacji firmie windykacyjnej (...) (k. 45). Powód w żaden sposób nie wykazał, że wskazane w przedstawionym tabelarycznym wyliczeniu kosztów opłaty są rzeczywiste i bezpośrednio związane ze zleceniem windykacji pozwanego. Powód zaś mógł tę okoliczność wykazać dokumentami oraz innymi dowodami (choćby w postaci zeznań windykatorków) i na podstawie art. 6k.c. winien to uczynić, skoro nabył wierzytelność od banku kredytującego. Ów kredytodawca mógł obciążyć kredytobiorcę jedynie opłatami za czynności windykacyjne przeprowadzone w ramach **udokumentowanej** windykacyjnej wizyty terenowej (por. k. 45). Powód nie przedstawił dokumentów świadczących o tym, że miała ona miejsce. Na marginesie zaznaczyć można, że powód jest niekonsekwentny w swoim żądaniu zapłaty za koszty windykacyjne – nie uzasadnia w żaden sposób znaczącego obniżenia wysokości swojego roszczenia z tego tytułu. Wskazuje to na wątpliwości co do wysokości roszczenia również po stronie powodowej, a tym samym na jego całkowitą bezzasadność. Wszak powód podnosił żądanie zapłaty z tego tytułu kwoty 48.150,84 zł, lecz w piśmie z 22 kwietnia 2016 (k. 130) domagał się jedynie kwoty 143,87 zł. Wnosząc pozew do e-Sądu i uzupełniając go przed sądem właściwości ogólnej, domagał się zaś kwoty 5700,87 zł podając, że jest to kwota kosztów monitów i upomnień (k. 36). Powód nie uzasadnił ani nie wykazał przyczyn zmiany wysokości żądania. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd oddalił to żądanie pozwu jako bezzasadne.

Pozwany kwestionował również wysokość odszkodowania za skradziony pojazd, który nabył ze środków z kredytu zaciągniętego w (...) Bank S.A. we W.. Pozwany twierdził, że to bank powinien skarżyć ubezpieczyciela i domagać się wyższego odszkodowania za kradzież pojazdu. Pozwany jednakowoż – co sam przyznał – podpisał umowę przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia AC pojazdu i to on jest obecnie dysponentem roszczenia o zapłatę wyższego – niż przyznane dotychczas – odszkodowania za kradzież pojazdu. Pozwany odwołał się co prawda od decyzji ubezpieczyciela oraz zgłosił sprawę Rzecznikowi Finansowemu, co jednak przed zamknięciem rozprawy nie doprowadziło do uzyskania korzystnego rezultatu. Pozwany – będący obecnym wierzycielem ubezpieczyciela – winien wytoczyć powództwo o zapłatę odszkodowania. Nieskuteczne było w tym procesie przedstawianie przeciwko roszczeniu powoda roszczenia odszkodowawczego. Pozwany nie przedłożył polisy ubezpieczeniowej interrisk, przeto nie można było uznać za wykazane jego twierdzenia co do możliwości zaspokojenia się z tej polisy przez (...) Bank S.A. we W.. Istotne jest, że (...) Bank S.A. we W. nie zaspokoił się z tej polisy, a z przedłożonego do akt przez pozwanego wyciągu z umowy ubezpieczenia wartości pojazdu zawierającego postanowienia umowy nr (...) nie wynika, czy rzeczywiście dotyczy on pojazdu samochodowego F. (...)mjmj1, nr VIN: (...). Przez to zarzuty pozwanego Sąd uznał za bezzasadne.

Należy także podkreślić, że zawarcie umowy ubezpieczenia, obejmującej swoim przedmiotem określone roszczenia, nie uniemożliwia wierzycielowi wystąpienie z powództwem o zapłatę bezpośrednio przeciwko dłużnikowi, który zawierając umowę ubezpieczenia nie zwalnia się z długu.

Powstaje bowiem sytuacja, gdy za dług, obok dłużnika, w zakresie objętym umową ubezpieczenia, odpowiada wobec wierzyciela także ubezpieczyciel.

Do wyboru wierzyciela pozostaje więc, czy wystąpi o zasądzenie przysługujących mu należności od dłużnika, czy też zakładu ubezpieczeń, z którym dłużnik zawarł umowę ubezpieczenia.

W związku z powyższym, skoro bank nie zaspokoił się z polisy ubezpieczeniowej interrisk, mógł on skutecznie domagać się zaspokojenia swoich należności od pozwanego.

Kolejny zarzut dotyczył naliczania odsetek przez powoda i cedenta-bank od 18 marca 2015r. W umowie kredytowej – czego pozwany nie kwestionował - strony postanowiły, że odsetki od kredytu przeterminowanego będą naliczane w wysokości zmiennej stopy procentowej liczonej jako czterokrotność wysokości stopu kredytu lombardowego NBP.

Zgodnie zaś z art. 359 § 2¹ i § 2² k.c. - jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne. W niniejszej sprawie wysokość odsetek umownych była równa wysokości odsetek maksymalnych, przeto zasadne było żądanie przez powoda zapłaty odsetek maksymalnych w wysokości czterokrotność wysokości stopu kredytu lombardowego NBP. Wszak w czasie zawierania umowy oraz naliczania odsetek maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie mogła w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne) (art. 359 § 2¹ k.c. w brzmieniu z ogłoszonego tekstu jednolitego ustawy – Kodeks cywilny - Dz. U. z 2014 r. poz. 121). Powód zaś prawidłowo naliczył odsetki umowne w kwocie 3974,39 zł od kwot niespłaconych rat odsetkowych nr 51-56 oraz odsetki karne (zastrzeżone w umowie) od niespłaconych rat kapitałowych naliczane przed wypowiedzeniem umowy (por. tabela na k. 151v). Po wypowiedzeniu umowy, powód prawidłowo naliczył do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa odsetki karne umowne od pozostałego do zapłaty kapitału kredytu. Prawo do naliczania odsetek karnych w wysokości odsetek maksymalnych zostało zastrzeżone w umowie kredytowej. Natomiast zgodnie z ówczesnie obowiązującym przepisem art. 481 § 2 k.c. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. W niniejszej sprawie mieliśmy do czynienia właśnie z okolicznością, o której mowa w zdaniu drugim przywołanego przepisu. Strony w umowie ustaliły, że wymagalny kapitał jest oprocentowany w „karnej” stawce odsetek równej ówczesnej wysokości odsetek maksymalnych.

Pozwany nie kwestionował przy tym samego rachunkowego sposobu wyliczenia odsetek. Jego argumenty są niezasadne w świetle postanowień umowy, czynności stron oraz samego charakteru odsetek. Nie ulegało wątpliwości, że pozwany zawarł z bankiem umowę kredytową, na podstawie której powód może żądać odsetek od dnia wymagalności roszczenia. Pozwany nie kwestionował samego dnia wymagalności roszczenia – tj. 3 kwietnia 2015 oraz podawanej przez powoda okoliczności co do zaległości w spłacie rat kredytu powstałych przed kradzieżą pojazdu. Podawał jedynie okoliczności, które pozostają bez wpływu na możliwość żądania odsetek za opóźnienie w płatności w karnej wysokości. Wszak zgodnie z ówczesnie obowiązującym przepisem art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dla żądania odsetkowego powoda nie ma znaczenia przyczyna oraz faktyczny okres przedłużenia się likwidacji szkody u ubezpieczyciela. Przy czym pozwany nie składał zarzutu nadużycia prawa podmiotowego wierzyciela do żądania odsetek.

Mając na uwadze powyższe Sąd, na podstawie w/w przepisów, zasądził należność główną, pomniejszając kwotę dochodzoną pozwem 85.950,84 zł o kwotę wypłaconego odszkodowania 37.800 zł oraz nie uwzględnione koszty windykacyjne – 5.700,87 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o dyspozycje w/cyt. już przepisów art. 359 § 2¹ i § 2² k.c. i art. 481 § 1 - 2² k.c. Żądanie odsetek umownych było zasadne nawet wobec zmiany przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie (art. 481 § 2¹ i § 2² k.c.), albowiem ich wysokość jest obecnie wyższa niż wysokość odsetek maksymalnych w rozumieniu art. 359 § 2² k.c. w brzmieniu obowiązującym w momencie wymagalności roszczenia i formułowania żądań pozwu.

Rozgraniczenie odsetek ustawowych należnych powodowi do 31 grudnia 2015 oraz od 1 stycznia 2016 wynika z wejścia w życie w toku procesu przepisów Ustawy z 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach

handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.). Zgodnie z przepisem przejściowym tej ustawy (art. 56) do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Okres za który powód domagał się odsetek nie skończył się zaś przed 1 stycznia 2016 r., a trwa do dnia zapłaty. Z uwagi na fakt, że ustawa ta zmodyfikowała m.in. przepis art. 481 § 2 k.c., zgodnie z którym obecnie jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, konieczne było wskazanie jakie dokładnie odsetki są jej należne od 1 stycznia 2016 (por. B. Glapiński, W pozwach powinny być wyjątkowo starannie formułowane żądania odsetek, Rzeczpospolita 3.06.2016).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., obciążając nimi w 93% pozwanego i w 7% powoda.

Pozwany wygrał bowiem proces jedynie co do kwoty 5.700,87 zł z dochodzonej pierwotnie kwoty 85.950,84 zł. Ograniczenie przez pozwanego roszczenia o kwotę 37.800 zł w trakcie procesu było spowodowane wypłaceniem mu w tej kwocie odszkodowania przez zakład ubezpieczeń, co miało miejsce już po wytoczeniu powództwa, w związku z czym nie można uznać powoda za przegrywającego proces w tym zakresie.

Na poniesione przez powoda koszty procesu składały się opłata od pozwu 4298 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – 3600 zł zgodne z co daje łącznie 7.915 zł. Z kwoty tej Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda 93% czyli 7361 zł. Pozwany nie wykazał bowiem w trakcie procesu by poniósł podlegające rozliczeniu koszty procesu.

SSO Jarosław Marczewski